

Sadhu Sundar Singh

Vizije iz Duhovnog Svijeta

Tematska knjižica

br. **25**

"Ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće saznati.

Naprotiv, sve što u tami rekoste, na svjetlu će se čuti;

**i što ste po skrovištima u uho šaptali,
propovijedat će se po krovovima."**

Luka 12:2, 3

- Prijevod ove knjižice posvećujem teti Sonji

mojoj dragoj sestri u Kristu Isusu -

PREDGOVOR IZDAVAČA

Život Sadhu Sundar Singha je bio izuzetno znamenit po svojoj Kristusličnosti. Rodio se sred dubina Indijske kulture i religije, u obitelji Sikha. Za vrijeme ranog perioda njegova života, Sundarova majka bi ga iz tjedna u tjedan odvodila da sjedi pored nogu sadhua, jednog sveca askete, koji je živio nedaleko u prašumi.

Ali sa smrću njegove voljene majke kad je bio tek četrnaest godina star, u mladog Sundara su očajanje i agresivnost sve više rasli. Njegova mržnja spram lokalnih misionara i Kršćana kulminirala je u javnom spaljivanju Biblije, koju je stranicu po stranicu rastrgnuo na komadiće i bacio u plamenove.

Pa ipak uskoro nakon toga je Sundar sebi namjeravao oduzeti život. Sundar je došao do točke očajanja: odlučio je baciti se pod Ludhiana ekspresni vlak ako mu Bog ne otkrije istinski put (do) mira.

U tri ujutro ustao se iz svog kreveta i izašao na mjesečevim svjetlom obasjano dvorište poradi ceremonijalne kupke koje se pridržavaju svi pobožni Hinduisti i Sikhi prije obožavanja Boga. Zatim se vratio u svoju sobu i kleknuo, i pognuvši svoju glavu do zemlje preklinjao Boga da mu Se(be) objavi. Ipak, ništa se nije dogodilo.

Nije znao što očekivati: glas, viziju, i(li) trans? I dalje se ništa nije događalo. A vrijeme prolaska Ludhiana ekspresnog vlaka se brzo približavalo.

Podigao je glavu i otvorio oči, i bio je prilično iznenađen vidjeti slabašan oblačak svjetla u sobi. Bilo je prerano da bi zorilo. Otvorio je vrata i povirio vani u dvorište. Tama. Vrativši se nazad u sobu, vidio je kako je svjetlo u sobi postajalo sve sjajnije. Na njegovo potpuno zaprepaštenje, nije ugledao lice ni jednog od njegovih tradicionalnih bogova, već ono Isusa Krista.

Isus Krist se nalazio tamo u sobi, sjajan, zračeci neizrecivom radošću, mirom, i ljubavlju, i dok ga je suosjećajno promatrao zapita: **‘Zašto Me progoniš? Ja Sam umro za tebe...’**

Od tog trenutka je život Sundar Singha postao u najvećoj mogućoj mjeri Kristu-sličan. Kako je bio nevoljan odbaciti svoga Učitelja, nije trebao puno čekati da ga se njegova obitelj odrekne. Sundar je obukao žuto ruho sadhua i započeo život širenja jednostavne poruke ljubavi i mira i preporoda kroz Isusa. Nije nosio sa sobom ni novac ni neku drugu imovinu, jedino Novi Testament.

Putovao je Indijom i Tibetom, a također i ostatkom svijeta, sa porukom da se Krist u moderno vrijeme tumači na jedan žalosno razvodnjen način (ili **‘da je moderno tumačenje žalosno razvodnilo Isusovu poruku’**). Posjetio je Zapad dva puta, oputovavši u Britaniju, Sjedinjene Države, i Australiju u 1920, i ponovno u Evropu 1922.

Pored velikog broja ‘duhovnih pravaca’ i ‘tehnika’, sa kojima se današnji svijet suočava doista je od posebne važnosti razmotriti život i uvide nekog tko je uistinu prigrlio jednostavnost, ljubav i slobodu ponuđene kroz posvećenost (ili **‘ljubav prema’**) Kristu.

‘Ja nisam dostojan slijediti tragove moga Gospoda,’ rekao je, **‘ali poput Njega, ja ne želim dom, ni imovine. Poput Njega ću pripadati cesti, dijeliti patnju svoga naroda, jesti sa onima koji će mi pružiti okrilje, i govoriti svim ljudima o ljubavi Božjoj.’**

PREDGOVOR SUNDAR SINGHA

U ovoj sam knjizi pokušao opisati neke vizije koje su mi bile dane od strane Boga. Da sam se obazirao na svoje vlastite sklonosti, izvještaj o ovim vizijama ne bi bio objavio tijekom mog života; ali prijatelji, čiju prosudbu vrlo cijenim, su bili uporni u tome da se, kao duhovna pomoć drugima, objavljivanje učenja ovih vizija ne smije odgađati. Iz poštovanja prema želji ovih prijatelja, ova je knjiga sada predstavljena javnosti.

U Kotgarhu, prije četrnaest godina, tijekom molitve, moje su oči bile otvorene za Nebesko Viđenje. Tako jasno mi se sve prikazalo da sam pomislio kako sam sigurno umro, i da je moja duša prešla u nebesku slavu; ali u godinama koje su slijedile ove su vizije nastavile obogaćivati moj život. Ja ih ne mogu sam prizvati u svako vrijeme, no, obično kad se molim ili meditiram, nekad i do osam ili deset puta mjesečno, moje su duhovne oči otvorene u nebesa, i, u trajanju od sat ili dva, šetam u slavi nebeske sfere sa Kristom Isusom, i razgovaram sa anđelima i duhovima. Njihovi su odgovori na moja pitanja pribavili mnoga rješenja koja su već bila objavljena u mojim knjigama, a neizreciv ushit tog duhovnog općenja čini da čeznem za vremenom kada ću trajno ući u blaženstvo i zajednicu iskupljenih.

Neki mogu misliti kako su ove vizije samo oblik spiritualizma, no želio bi naglasiti kako postoji jedna vrlo važna suštinska razlika. Spiritualizam doista pretpostavlja primanje poruka i znakova od duhova iz tame, ali ovi su obično tako fragmentarni i nerazumljivi, ako ne i potpuno varljivi, da odvlače njihove sljedbenike sve dalje od istine, radije nego ka njoj. U drugu ruku, ja u ovim vizijama vidim jasno i čisto svaki detalj slave duhovnog svijeta, i imam ushićujuće iskustvo vrlo stvarnog druženja sa svecima, sred nezamislivo blistavog i predivnog svijeta koji je postao vidljiv. I ti su anđeli i sveci oni od kojih sam primio, ne neodređene, isprekidane i varave poruke iz neviđenog, već jasna i racionalna razjašnjenja mnogih problema koji su me mučili.

Ovo je 'Zajedništvo Svetaca' u doživljaju rane Crkve bilo tako stvarna činjenica, da mu je dano mjesto među obaveznim člancima njihove

vjere, kako je napomenuto u 'Apostolskom Vjeronanju'. Jednom sam, u viziji, zapitao svece gdje Biblija pruža dokaz o ovoj zajednici svetaca, i bilo mi je rečeno kako je on pružen te se u sasvim jasnom obliku može pronaći u Zahariji 3:7-8, gdje oni 'koji stajahu pored' nisu bili anđeli, već sveci u slavi; a Božje je obećanje, ako Jošua bude ispunio Njegovu zapovijed, da će mu biti dan 'pristup među onima (svecima) koji tamo stoje', a ovi su njegovi 'drugovi', duhovi usavršenih ljudi sa kojima može komunicirati (ili 'ući u zajedništvo'). U ovoj se knjizi opetovano spominju Duhovi, Sveci i Anđeli. Razlika koju bi napravio među njima je da duhova ima dobrih i loših, koji se nakon smrti nalaze u posrednom stanju između neba i pakla. Sveci su oni koji su prošli kroz ovaj stadij u višu sferu duhovnog svijeta, i obavljaju posebnu dužnost koja im je dodjeljena. Anđeli su ona veličanstvena bića kojima su bile dodjeljene razne vrste najizvršnijih službi, i među njima se nalaze mnogi sveci iz drugih svjetova, baš kao i iz ovog našeg svijeta, koji svi žive zajedno kao jedna obitelj. Oni služe jedni drugima u ljubavi, i, u sjaju Božje slave, su vječno sretni. Svijet Duhova naznačava ono posredno stanje u koje duhovi uđu nakon što su napustili tijelo. Duhovni Svijet naznačava sva duhovna bića koja napreduju kroz stadije između tame jame bez dna i prijestolja Gospodnjeg u svjetlu.

SUNDAR SINGH

Subathu, Srpanj 1926.

Vizije

ŽIVOT

Postoji samo jedan izvor Života – Bekonačni i Svemogući Život, čija je stvaralačka sila dala život svim živim stvarima. Sva stvorenja žive u Njemu i u Njemu će zauvijek ostati. S druge strane, ovaj Život je stvorio nebrojene druge živote, različite po vrsti, i u stupnjevima njihovog napretka čovjek je jedan o njih, stvoren na Božju vlastitu sliku da bi mogao zauvijek ostati sretan u Njegovom svetom Prisustvu.

SMRT

Ovaj život se može transformirati/promijeniti ali nikad ne može biti uništen, i premda se promjena iz jednog oblika postojanja u drugi naziva Smrt, to nikad ne naznačava kako smrt na kraju dokončava život, ili čak da nadodaje životu, ili oduzima od njega. Ona tek prenosi život iz jednog oblika postojanja u drugi. Stvar koja nestaje iz našeg vidika nije pri tom prestala postojati. Ona se ponovno pojavljuje, ali u drugom obliku ili stanju.

ČOVJEK NIKAD NE MOŽE BITI UNIŠTEN

U ovom cijelom svemiru nikad ništa nije bilo uništeno, niti to ikad može biti, budući Stvoritelj nije nikad ništa stvorio za uništenje. Da je On to želio uništiti, On to nikad ne bi bio stvorio. A ako ništa u stvaranju ne može biti uništeno, onda kako može biti uništen čovjek, koji je kruna stvaranja, i slika njegova Stvoritelja? Može li Sâm Bog uništiti Svoju vlastitu sliku, ili može li to neko drugo stvorenje napraviti? Nikad! Ako čovjek nije uništen prilikom smrti onda se odmah nameće pitanje, gdje će čovjek postojati nakon smrti, i u kojem stanju?

Pokušat ću dati kratko objašnjenje na osnovu vlastitih vizionarskih doživljaja premda meni nije moguće opisati sve stvari koje sam vidio u

vizijama duhovnog svijeta, pošto su jezik i ilustracije ovog svijeta neprikladni da bi se izrazile te duhovne stvarnosti; a sâm pokušaj da se slava viđenih stvari svede na nivo (ili 'prilagodi nivou') običnog jezika će najvjerojatnije rezultirati u nesporazumu. Ja sam, prema tome, morao eliminirati izvještaje o svim onim tajanstvenim duhovnim zbivanjima, za koje je(, da bi se opisali i dočarali,) prikladan jedino duhovan jezik, te iskoristiti jedino nekoliko jednostavnih i poučnih događaja koji će se pokazati korisnima za sve. A pošto će, prije ili poslije, svatko morati ući u ovaj nevidljivi duhovni svijet, sigurno će biti korisno ako se mi, do određene mjere, upoznamo sa njime.

ŠTO SE DOGAĐA PRILIKOM SMRTI?

Jednog sam se dana, dok sam molio u samoći, iznenada našao okružen sa velikom mnoštvom duhovnih bića, ili bi se mogao ovako izraziti, čim su moje (duhovne) oči bile otvorene našao sam sebe poklonjenog u prisustvu povećeg društva svetaca i anđela. Najprije sam bio donekle zbunjen, kada sam ugledao njihovo blistavo i veličanstveno stanje te sa njima poredio svoju podređenu kvalitetu. No istog časa sam bio umiren (u smislu, 'oni su olakšali to moje stanje') njihovom iskrenom simpatijom te ljubavlju nadahnutim prijateljstvom. Već sam ranije u svom životu doživio mir Božjeg Prisustva, ali zajedništvo/druženje sa ovim svecima mi je nadodalo novu i prekrasnu radost. Tijekom našeg razgovora, primio sam od njih odgovore na svoja pitanja koja su se ticala mojih poteškoća o mnogim problemima koji su me zbunjivali. Moje je prvo ispitivanje bilo o tome što se događa u trenutku umiranja i o stanju duše nakon smrti. Rekao sam: 'Mi znamo što se sa nama događa između dječje dobi i starosti, ali ne znamo ništa o onome što se događa u trenutku smrti ili iza kapija smrti. Ispravnu informaciju o tome mogu imati jedino oni s druge strane smrti, nakon što su ušli u duhovno kraljevstvo. Možete li nam', zapitao sam, 'dati ikakvu informaciju u tome?'

Na ovo je jedan od svetaca odgovorio: 'Smrt je poput sna. Prilikom prelaženja (u drugi svijet) nema boli, osim u slučaju nekoliko tjelesnih bolesti i mentalnih stanja. Kao što je iscrpljen čovjek svladan dubokim snom, tako čovjeku nadolazi san smrti. Smrt mnogima dolazi tako iznenada, da oni jedino uz velike poteškoće shvaćaju kako su napustili materijalni svijet, i ušli u svijet duhova. Zbunjeni mnogim novim stvarima koje vide oko sebe, oni zamišljaju kako su u posjeti nekoj

zemlji ili gradu u fizičkom svijetu, koje ranije nisu vidjeli. Tek nakon što su bili potpuno podučeni, shvaćaju da je njihovo duhovno tijelo drugačije od njihovog prijašnjeg materijalnog tijela, i priznaju kako su, u stvari, bili prebačeni iz materijalnog svijeta u svijet duhova.’

Drugi tamo prisutan svetac je na moje pitanje dao ovaj daljnji odgovor: ‘Obično,’ reče, ‘u trenutku smrti tijelo izgubi svoju sposobnost osjeta. Ono nema boli, već je jednostavno prevladano sa određenim osjećajem pospanosti. Ponekad u slučajevima velike slabosti, ili nakon nesreće, duh odlazi dok je tijelo još svjesno. Onda su duhovi onih koji su živjeli bez primisli o duhovnom svijetu, ili o pripremi za ulazak u njega, budući su tako iznenada prenešeni u svijet duhova, izuzetno zbunjeni, te u stanju velike patnje zbog svoje sudbine, tako da, tijekom prilično dugog perioda, moraju ostati u nižim i mračnim predjelima prijelaznog stanja. Duhovi ovih nižih sfera često silno maltretiraju ljude u svijetu. Ali jedini kojima mogu nauditi su oni koji su njima sličnog uma, koji njihovom vlastitom voljom otvore svoja srca da bi ih primili. Ti bi zli duhovi, sjedinjujući se sa ostalim zlim duhovima, učinili izuzetnu štetu u svijetu da Bog svugdje nije odredio nebrojene anđele za zaštitu Svojih ljudi, i Njegovog stvaranja, tako da su Njegovi ljudi uvijek sigurni pod Njegovom zaštitom (Psalam 91).’

Zli duhovi mogu ozlijediti u svijetu jedino one koji su slične prirode kao i oni, i tada to mogu napraviti jedino u ograničenoj mjeri. Oni mogu, doista, gnjaviti pravedne, ali ne bez Božjeg dopuštenja. Bog ponekad doista daje Sotoni i njegovim anđelima dopuštenje iskušavati i proganjati Njegove ljude, tako da bi iz kušnje mogli izaći snažniji i bolji, kao kada je Sotoni dozvolio progoniti/opsjedati Njegovog slugu Joba. Ali od takve kušnje vjernik više dobija nego gubi.’

Drugi od prisutnih svetaca je kao odgovor na moje pitanje dodao, ‘Mnogi čiji životi nisu bili predani Bogu, kada trebaju umrijeti, kao da padnu u nesvjest; no što se u stvari događa je da kada ugledaju odvratna i vražja lica zlih duhova koja su ih okružila, oni zanieme i paraliziraju se od straha. U drugu ruku, umiranje vjernika je često potpuno nasuprotno ovome. On je izuzetno sretan jer vidi anđele i svete duhove koji mu prilaze da bi mu poželjeli dobrodošlicu. Zatim, njegovim je voljenima, koji su umrli ranije, također dozvoljeno biti kraj njegove samrtne postelje, i voditi njegovu dušu u duhovni svijet. Pri

ulasku u svijet duhova on se istog časa osjeća kao kod kuće jer ne samo da su sa njime njegovi prijatelji, već je on, dok se nalazio u svijetu sebe odavno bio pripremao za taj Dom pomoću njegovog povjerenja u Boga i zajedništva sa Njime.’

Nakon toga je četvrti svetac rekao, ‘Uvoditi duše ljudi iz svijeta to je anđeoski posao. Obično u duhovnom svijetu Krist Sebe otkriva svakome (no) u stupnjevima slave koji se razlikuju u skladu sa stanjem duhovnog razvitka svake duše. Ali u nekim slučajevima, On Sam dolazi na samrtnu postelju da bi poželio dobrodošlicu Svojem sluzi i u ljubavi mu briše suze, i (u)vodi ga u Raj. Baš kao što dijete koje se rađa u svijetu otkriva kako je snabdjeveno svime što mu je potrebno, tako isto duša, pri ulasku u duhovni svijet otkriva kako su joj sve potrebe namirene.’

SVIJET DUHOVA

Jednom su mi tijekom razgovora sveci dali ovu informaciju. ‘Nakon smrti duše svako će ljudsko biće ući u svijet duhova, i svaki će, u skladu sa njegovim stupnjem duhovnog razvoja, boraviti sa duhovima koji su umom i po naravi slični njemu, bilo u tami ili na svjetlu slave. Uvjereni smo kako nitko u fizičkom tijelu nije ušao u duhovni svijet, osim Krista i nekolicine svetaca, čija su tijela bila transformirana u slavna tijela, pa ipak nekima je bilo podareno, da, još za boravka u svijetu mogu vidjeti svijet duhova, i samo nebo, kao (Pavlu, o čemu čitamo) u 2 Korinćanima 12:2, iako oni sami ne mogu reći da li u Raj ulaze u tijelu ili u duhu (2 Korinćanima 12:3).

Nakon ovog razgovora, ovi su me sveci vodili uokolo i pokazali mi mnoge prekrasne stvari kao i lokacije. Vidio sam kako su sa svih strana tisuće i tisuće duša neprestano pristizale u svijet duhova, te da su svi bili posluživani/praćeni od strane anđela. Duše dobrih su sa njima imale jedino anđele i dobre duhove, koji su ih sprovodili sa njihovih samrtnih postelja. Zlim duhovima nije bilo dozvoljeno približiti im se, već su stajali podalje i promatrali. Vidio sam također da sa dušama koje su bile doista opake nije bilo dobrih duhova, već su oko njih bili zli duhovi, koji su sa njima došli sa njihovih samrtnih postelja, dok su anđeli, također, stajali pored te spriječavali zle duhove dati punog oduška pakosti njihovih zlobnih naravi u maltretiranju ovih. Zli duhovi su skoro istog trenutka odvodili te duše prema tami, jer dok su bili u

tijelu, oni su stalno dozvoljavali zlim duhovima da na njih utječu na zlo, i dobrovoljno su sebi dopuštali biti zavedeni/primamljeni ka svakojakim vrstama opakosti.

Jer anđeli se ni na koji način ne upliću u(, tj. **ne narušavaju ni najmanje**) slobodnu volju bilo koje duše. Vidio sam tamo, također, mnoge duše koje su nedavno došle u svijet duhova, koje su bile u pratnji i dobrih i zlih duhova, baš kao i anđela. Ali uskoro se započela pokazivati (u smislu, **‘počela se čvrsto utvrđivati’**) radikalna/temeljna razlika među njihovim životima, i oni su se razdvojili – oni dobrog karaktera prema dobrima, a oni zlog prema zlima.

SINOVI SVJETLA

Kada ljudske duše pristignu u svijet duhova dobri se smjesta rastavljaju od zlih. U svijetu su svi pomiješani zajedno, ali to nije tako u duhovnom svijetu. Vidio sam mnogo puta kako se dobri duhovi – Sinovi Svjetla, kada uđu u svijet duhova, najprije kupaju u neopipljivim zraku nalik vodama kristalno čistog oceana, i u tome oni pronalaze intenzivno i razvedravajuće osvježenje. Unutar tih čudesnih voda se oni kreću kao na otvorenom zraku, i nisu niti potopljeni ispod njih, niti ih vode pokvase, već, predivno oprani i osvježeni te potpuno pročišćeni, ulaze u svijet slave i svjetla, gdje će zauvijek ostati u Prisustvu njihovog voljenog Gospoda, i u zajedništvu bezbrojnih svetaca i anđela.

SINOVI TAME

Kako li su drugačije od ovih duše onih čiji su životi bili zli. Bolesni dok se nesmetani nalaze u društvu Sinova Svjetla, i mučeni od strane svezotkrivajućeg svjetla Slave, oni se naprežu kako bi sebe posakrivali na mjestu gdje se njihove nečiste i grijehom umrljane naravi neće vidjeti. Crn se dim štetnog smrada izdiže iz najnižih i najtamnijih dijelova svijeta duhova, i u njihovom nastojanju da sebe sakriju od svjetla, ovi Sinovi Tame silaze i sebe naglavačke bacaju u njega, odakle se neprestano uzdižu njihove gorke jadicovke grizodušja i muke. Ali nebo je tako uređeno da se dim ne vidi, niti duhovi u nebu čuju jadicovke patnika, ukoliko neki od njih iz određenog posebnog razloga ne bi poželio vidjeti nesretan položaj tih duša u tami (**Ivan 3:19, 20**).

SMRT DJETETA

Malo djeteta je umrlo od upale pluća, i grupa anđela je došla da bi njegovu dušu sprovela do svijeta duhova. Želio bi da je njegova majka mogla vidjeti taj prekrasan pogled, onda bi, umjesto ridanja, ona radosno pjevala, jer anđeli se brinu o malenima sa takvom brigom i ljubavlju koju ni jedna majka nikad ne bi mogla ukazati. Čuo sam kako jedan anđeo govori drugome: ‘Vidi kako majka ovog djeteta rida zbog ovog kratkog i privremenog odvajanja! Za samo nekoliko godina će ona biti ponovno sretna sa svojim djetetom!’ Onda su ponijeli djetetovu dušu do tog prekrasnog i svjetlom ispunjenog dijela neba, koje je odvojeno za djecu, gdje se brinu o njima, i podučavaju ih svoj nebeskoj mudrosti, sve dok maleni postepeno ne postanu poput anđela.

Nakon određenog vremena je umrla i njegova majka, i njezino dijete, koje je sada postalo poput anđela, je došlo sa drugim anđelima poželiti dobrodošlicu duši svoje majke. Kada joj je rekao: ‘Majko, zar me ne prepoznaješ? Ja sam tvoj sin Theodore’, majčino srce je bilo preplavljeno sa radošću, a kada su zagrlili jedno drugo njihove suze radosnice su padale poput cvijeća. Bila je to dirljiva scena! Onda joj je, kako su šetali zajedno, on nastavio ukazivati, i objašnjavati stvari oko njih, i tijekom tog vremena koje je određeno za njezin boravak u posrednom stanju, je ostao sa njom, i, kada je period nužan za podučavanje u tom svijetu bio završen, uzeo ju je sa sobom do najviše sfere gdje je on sam prebivao.

Tamo su, svugdje uokolo, bila prekrasna i radosna okruženja, kao i nebrojene duše ljudi, koji su na svijetu zbog Krista trpjeli svakojake patnje, i na kraju su bili uzdignuti do ovog veličanstvenog mjesta počasti. Svugdje okolo je bilo neusporedivih i izuzetno lijepih planina, izvora i krajolika, a u vrtovima je bilo obilje svakojakog slatkog voća i prekrasnog cvijeća. Tamo je bilo sve ono što bi srce moglo poželjeti. Onda je on rekao svojoj majci: ‘U svijetu, koji je slab odraz ovog stvarnog svijeta, naši voljeni tuguju za nama, ali, reci mi, da li je ovo smrt, ili stvaran život za kojim svako srce žudi?’ Majka reče: ‘Sine. Ovo je istinski život. Da sam u svijetu znala cijelu istinu o nebu, ja nikad ne bi jadikovala zbog tvoje smrti. Kako je žalosno da su oni u svijetu tako slijepi! Usprkos činjenici da je Krist prilično jasno objasnio ovo stanje slave, i da Evanđelja opet i iznova govore o Očevom vječnom kraljevstvu, pa ipak, ne samo neupućeni ljudi (= neznalice), već su i

mnogi prosvjetljeni vjernici također, i dalje potpuno nesvjesni o njegovoj slavi. Željela bi da Bog svima dozvoli da mogu ući u trajnu radost ovog mjesta!

SMRT FILOZOFA

Duša je Njemačkog filozofa ušla u svijet duhova da bi izdaleka ugledala neusporedivu veličanstvenost i slavu duhovnog svijeta, kao i beskrajnu sreću tamnošnjih ljudi. Bio je oduševljen onime što je vidio, ali mu je njegov tvrdoglavi intelektualizam priječio ući u njega, i uživati njegovu sreću. Umjesto da prizna kako je (**taj svijet**) bio stvaran, on se sam sa sobom ovako raspravljao: 'Nema nikakve sumnje kako ja sve ovo vidim, ali kakvog dokaza ima da to ima objektivno postojanje, i da nije neka obmana prizvana/predočena od strane mog uma? Ja ću stoga od jednog pa sve do drugog kraja cijele ove scene primjeniti test logike, filozofije i nauke, i tek onda ću biti uvjeren kako (**ovaj svijet doista**) ima svoju vlastitu stvarnost, i da nije iluzija.' Onda su mu anđeli odgovorili: 'Očigledno je iz tvog govora kako je tvoj intelektualizam izvitoperio cijelu tvoju prirodu, jer baš kao što su duhovne oči, a ne prirodne, potrebne da bi se vidio duhovni svijet, tako je potrebno duhovno razumijevanje da bi se pojmlilo njegovo postojanje, a ne mentalne vježbe u osnovama logike i filozofije. Tvoja nauka koja se bavi materijalnim činjenicama je ostavljena iza (**ili 'ostala iza tebe'**) u svijetu zajedno sa tvojom fizičkom lubanjom i mozgom. Ovdje je od koristi jedino ona duhovna mudrost koja izvire iz straha i ljubavi spram Boga.' Onda se jedan od anđela obratio drugome: 'Kakve li štete da ljudi zaboravljaju onu prekrasnu rečenicu našeg Gospoda, **'Ako se ne obratite, i ne postanete poput male dječice, nećete ni u kojem slučaju ući u Kraljevstvo Nebesko'** (Matej 18:3). Zapitao sam jednog od anđela kakav će biti kraj ovog čovjeka, i on je odgovorio: 'Da je život ovog čovjeka bio sasvim loš, on bi se smjesta bio pridružio/sjedinio sa duhovima tame, ali on nije bez osjećaja za moral, pa će jedno vrlo dugo vrijeme naslijepo lutati uokolo na slabom svjetlu nižih dijelova posrednog stanja, gdje će nastaviti razbijati svoju filozofsku glavu, sve dok se, umoran od svoje bedastoće, ne pokaje. Onda će biti spreman primiti nužnu poduku od strane anđela određenih za tu svrhu, i, tako podučen, biti spreman ući u potpunije Božje svjetlo u višoj sferi.'

U jednom smislu je cijeli beskonačni prostor, kojeg kao takavog ispunjava Prisustvo Boga, Koji je pak Duh, duhovni svijet. U drugom smislu, Svijet je također duhovni svijet, jer njegovi su stanovnici duhovi obučeni u ljudska tijela. Ali postoji još jedan svijet duhova (u kojeg ulaze) nakon što napuste tijelo prilikom smrti. To je posredno stanje – stanje između slave i svjetla najviših nebesa, i mračnosti i tame najnižih paklova. U njemu postoje nebrojeni nivoi postojanja, i duša je vođena do onog nivoa za kojeg ju je njezin napredak u svijetu kvalificirao. Tamo ju anđeli, posebice određeni za ovaj posao, podučavaju jedno vrijeme, koje može biti dugačko ili kratko, prije nego ode i pridruži se zajednici onih duhova – dobrih duhova na većem svjetlu, ili zlih duhova u dubljoj tami – koji su po naravi i umu slični njoj samoj.

NEVIDLJIVA POMOĆ

Naši rođaci i voljeni, a ponekad isto tako i sveci, također često dolaze iz nevidljivog svijeta da bi nam pomogli i zaštitili nas, no anđeli to čine neprestano. Pa ipak njima nikad nije bilo dozvoljeno ukazati nam se (= **nama postati vidljivi**), osim u rijetkim trenucima jako posebne potrebe/nevolje. Na nama neprimjetne/neprepoznatljive načine oni utječu na nas (ili 'podstiču nas ka') svetim mislima, i naginju nas prema Bogu i dobrom/pravilnom ponašanju, a Božji Duh, koji prebiva u našim srcima, kompletira taj rad na usavršavanju našeg duhovnog života, kojeg oni nisu bili u stanju ostvariti.

Veličina bilo koga ne ovisi o njegovom znanju i položaju, niti pomoću ovih jedino itko može biti velik. Čovjek je onoliko velik koliko može biti koristan za druge, a u kojoj mjeri je njegov život koristan za druge to ovisi o njegovoj službi/služenju njima. Stoga, u onoj mjeri u kojoj čovjek služi druge u ljubavi, isto toliko je on velik. Kao što je Gospod rekao: **'Tko hoće među vama biti najveći, neka vam bude poslužitelj'** (Matej 20:26). Radost svih onih koji borave na nebu se pronalazi u tome da oni služe jedni druge u ljubavi, i na taj način, ispunjavajući cilj njihovih života, ostaju zauvijek u Božjem Prisustvu.

ISPRAVKA POGREŠKE

Kada ljudi najiskrenije žude živjeti životima koji su Bogu mili/ugodni, ponovno usklađivanje njihovih gledišta, i ponovno obnavljanje njihovih života, započinje u ovom svijetu. Ne samo da ih Duh Božji podučava

direktno već su oni u tajnoj odaji njihovih srdaca potpomognuti od strane zajednice svetaca, koji su im, iako za njih nevidljivi, pri ruci da bi ih pomagali u smjeru dobra.

No, budući da mnogi Kršćanski vjernici, baš kao i ne-Kršćanski tražitelji istine, umiru dok se još drže lažnih i djelomično istinitih gledišta istine, njihova su gledišta ispravljena u svijetu duhova, po uvjetom da oni nisu tvrdoglavo zavareni uz njihova mišljenja, i da su voljni naučiti, jer niti u ovom svijetu, niti u budućem, Bog, ili bilo koji Njegov sluga, ne prisiljavaju čovjeka vjerovati išta protivno njegovoj volji.

KRISTOVO OČITOVANJE

U viziji sam vidio kako je duh idolopoklonika pri ulasku u svijet duhova istog časa započeo tražiti svoga boga. Onda su mu sveci rekli: 'Ovdje nema drugog boga osim Jed(i)nog Istinskog Boga, i Krista, Koji je Njegovo očitovanje/manifestacija.' Na to je taj čovjek bio uvelike zaprepašten, ali budući je bio iskreni tražitelj istine, iskreno je priznao kako je bio u zabludi. On je gorljivo želio upoznati ispravno gledište istine, i zapitao je ako bi mogao vidjeti Krista. Uskoro nakon toga, Krist se njemu i drugima koji su tek pristigli u svijet duhova očitovao u slabom/mutnom svjetlu, pošto u ovom stadiju oni nisu mogli izdržati potpuni prikaz Njegove slave, jer Njegova je slava tako nenadmašiva da čak i anđeli gledaju u Njega sa poteškoćom, i prekrivaju njihova lica sa svojim krilima (Izaija 6:9). Kada Se(be) doista otkriva nekome On uzima u obzir pojedinačni stadij napretka kojeg je duša ostvarila, tako se pojavljuje potamnjen, ili u punijem svjetlu Svoje slave, da bi se Njegova pojava mogla izdržati ([u smislu, 'da bi čovjek mogao izdržati gledati u Njega'](#)). Tako, kada su ovi duhovi vidjeli Krista u ovom slabom/mutnom ali privlačnom svjetlu, oni su bili ispunjeni sa radošću i mirom, koji nadilaze našu sposobnost opisa. Okupani u zrakama Njegovog životo-dajnog svjetla, i valovima Njegove ljubavi, koji neprestano zrače iz Njega, i prelijevaju se preko njih, sve su njihove zablude bile isprane. Onda su Ga oni svim svojim srcima priznali kao Istinu, i bili su izliječeni, te su Mu, prignuti pred Njime u poniznom obožavanju/divljenju, zahvalili slaveći Ga. A sveci, koji su bili određeni za njihovu poduku, su se također radovali zbog njih.

NAJAMNIČAR I SUMNJALAC

Jednom sam u viziji ugledao kako je najamničar pristigao u duhovni svijet. Bio je jako uznemiren, jer u cijelom njegovom životu nije razmišljao o ničemu drugome nego o tome kako zaraditi svoju nadnicu (ili 'dnevni kruh'). Bio je prezaposlen da bi razmišljao o Bogu, ili duhovnim stvarima. U isto vrijeme kada je on umro drugi je također umro, koji je bio sumnjalac, tvrdoglav u svojim razmišljanjima. Obadvojici je bilo naloženo ostati jedno jako dugo vrijeme vrlo daleko dolje u svijetu duhova na mračnom mjestu. Tamo su, budući uznemireni, započeli zapomagati. Sveci i anđeli su, iz ljubavi i suosjećanja, otišli da bi ih podučili tako da bi mogli razumjeti kako postati stanovnicima Kraljevstva Slave i Svjetla. Ali unatoč njihovoj uznemirenosti/nevolji, poput mnogih drugih duhova, oni su radije odabrali i dalje ostati u njihovu tamnom prebivalištu, jer grijeh je toliko izvitoperio njihov cijeli karakter i narav da su u sve sumnjali. Čak su sa sumnjom gledali na anđele koji su im došli pomoći. Dok sam promatrao pitao sam se kakav bi mogao biti njihov kraj, no, kada sam zapitao, jedini odgovor koji sam dobio je bio od jednog sveca, koji je rekao: 'Neka im se Bog smiluje.'

Mi možemo procjeniti opakost čovjekove izopačene naravi iz ovog, da, ako loš/zao izvještaj o nekome kruži okolo, čak ako je i neistinit, čovjek čija je perspektiva izobličena sa grijehom će ga smjesta prihvatiti kao istinitog. Ako je, u drugu ruku, primljen dobar i savršeno istinit izvještaj, na primjer, da taj i takav čovjek jeste pobožan čovjek, koji je učinio ovo ili ono djelo u slavu Božju i za dobro njegovih bližnjih, onda će, bez oklijevanja, takav slušatelj reći: 'Sve to je izmišljotina/neistinito. Taj-i-taj je iza svega morao imati prikriven neki osoban motiv.' Ako bi takvog čovjeka zapitali kako zna da je prijašnje istinito a potonje neistinito, i koji dokaz može pružiti, on neće imati ni najmanji dokaz za iznijeti.

Sve što možemo naučiti iz jednog ovakvog stajališta uma je, da, budući je njegov um zaprljan zlom on vjeruje lošem/zlom izvještaju pošto se ovaj poklapa sa njegovom zlom prirodom, i razmišlja kako su dobra izvješća izmišljotine/neistine pošto se ona ne poklapaju sa zlom njegova srca. Po naravi je stajalište dobrog čovjeka ovome nasuprotno. On je prirodno sklon dvojbiti loš/zao izvještaj, i vjerovati u dobar, budući se ovo stajalište najbolje uklapa u dobrotu njegove naravi. Oni koji su u

ovom životu proveli njihove živote u suprotnosti sa voljom Božjom neće naći počinak za svoje srce niti u ovom svijetu niti u svijetu koji dolazi; i, nakon ulaska u svijet duhova će se osjećati smetenima i uznemirenima. Ali oni koji su u ovom svijetu živjeli sukladno sa voljom Gospoda će biti u miru pri ulasku u drugi svijet, i biti će ispunjeni sa neizrecivom radošću, budući je tamo njihov vječni dom, i kraljevstvo njihova Oca.

SUD NAD GREŠNICIMA

Mnogi imaju ideju da ako sagriješe potajno za to nitko nikad neće doznati, no sasvim je nemoguće da ijedan grijeh ostane zauvijek skriven. Prije ili poslije, on će zasigurno biti otkriven (= u smislu, 'za njega će se zasigurno doznati'; Luka 12:2, 3), i grešnik će također primiti kaznu koju zaslužuje. Isto tako, dobro i istina nikad ne mogu biti skriveni. Na kraju oni moraju pobijediti, premda, jedno određeno vrijeme, možda ne budu prepoznati. Sljedeći događaji će baciti svjetlo na stanje grešnika.

DOBAR ČOVJEK I LOPOV

Jednom mi je u viziji jedan od svetaca ispričao ovu priču: 'Kasno jedne noći je jedan bogobožan čovjek morao otići prilično daleko da bi obavio neki potreban rad. Na svom je putu naišao na lopova koji je provaljivao u prodavaonicu. Rekao mu je, "nemaš prava oduzimati vlasništvo drugim ljudima, i bacati ih u gubitak. Činiti t(ak)o je veliki grijeh." Lopov je odgovorio, "Ako želiš odavde izvući živu glavu, povuci se u tišini. Ako to ne napraviš upast ćeš u nevolju." Dobri je čovjek ustrajao u svojim naporima, i, kada lopov nije htio slušati, započeo je vikati i buditi susjede. Ovi su izjurili da bi šćepali lopova, no čim ga je dobar čovjek počeo optuživati, lopov je uzvratilo istom mjerom i optužio dobrog čovjeka. "Oh da", rekao je, "vi mislite kako je ovaj čovjek vrlo pobožan, ali ja sam ga uhvatio u samom djelu krađe." Kako tamo nije bilo drugih svjedoka, obadvoje su bili uhapšeni, i zajedno zaključani u sobu, dok su policajac i neki od njegovih ljudi potajno slušali njihov razgovor. Onda se lopov počeo podsmjehivati svojem drugu zatočeniku.

"Gledaj", rekao je, "zar te nisam lijepo ulovio u stupicu? Rekao sam ti odmah da izađeš jer inače neće ispasti dobro za tebe. Sada ćemo vidjeti kako ćete tvoja religija spasiti." Čim je policajac ovo čuo, otvorio je vrata i oslobodio dobrog čovjeka uz sve počasti i nagradu, dok je lopova

kaznio grubim udarcima, i zaključao ga u zatvorsku ćeliju. Tako, čak i na ovom svijetu, postoji stupanj osude među dobrim i zlim ljudima, ali puna kazna i nagrada će im biti dana tek u svijetu koji dolazi.'

POTAJNI GRIJESI

Sljedeće mi je također bilo ispričano u viziji. Čovjek je u tajnosti svoje vlastite sobe bio počinio grešno djelo, i mislio je kako je njegov grijeh bio skriven. Jedan od svetaca je rekao: 'Kako bi samo želio da su duhovne oči ovog čovjeka bile tada otvorene, onda se on nikada ne bi usudio počiniti taj grijeh. Jer u toj sobi se nalazio velik broj anđela i svetaca, baš kao i neki duhovi njegovih voljenih, koji su mu došli pomoći. Svi oni su bili ražalošćeni vidjeti njegova sramotna ponašanja a jedan od njih je rekao, "Došli smo mu pomoći, ali sada ćemo u vrijeme njegova suda morati biti svjedoci protiv njega. On nas ne može vidjeti, ali svi mi možemo vidjeti kako se upušta u ovaj grijeh. Kako bi samo htio da se ovaj čovjek pokaje, i bude spašen od kazne koja će doći.'"

PROTRAĆENE MOGUĆNOSTI

Jednom sam u svijetu duhova vidio duha koji je, uz krikove kajanja/grizodušja, jurišao unaokolo poput luđaka. Jedan anđeo je rekao: 'U svijetu je ovaj čovjek imao mnoštvo prilika pokajati se i okrenuti se prema Bogu, ali uvijek kada bi ga njegova savjest počela uznemiravati on je njezine ubode/bockanja običavao utopiti u alkoholu. Protratio je sve svoje vlasništvo, uništio svoju obitelj, i na kraju počinio samoubojstvo, i sada u svijetu duhova histerično juri unaokolo poput bijesnog psa i previja se u kajanju (ili 'od grižnje savjesti') pri pomisli na svoje u nepovrat izgubljene mogućnosti. Svi mi smo mu voljni pomoći, ali njegova ga vlastita izopačena priroda priječi da se pokaje, jer grijeh je otvrdnuo njegovo srce, premda je sjećanje o njegovom grijehu za njega uvijek svjež. U svijetu, on je pio da bi zaboravio na glas svoje savjesti, ali ovdje nema nikakve moguće prilike išta prikrivati. Sada je njegova duša tako gola da on osobno, i svi stanovnici duhovnog svijeta, mogu vidjeti njegov grešni život. Za njega, u njegovom grijehom otvrdnutom stanju, ni jedan drugi smjer nije moguć osim da on mora sebe sakriti u tminu sa drugim zlim duhovima, i tako do određene mjere izbjeći mučenje svjetla (= koje mu uzrokuje svjetlo spoznaje).'

OPAKOM ČOVJEKU JE BILO DOZVOLJENO UĆI U NEBO

Jednom je, u mojem prisustvu, nakon smrti u svijet duhova ušao čovjek koji je vodio zao život. Kada su mu anđeli i sveci željeli pomoći on ih je istog časa započeo proklinjati i psovati, i govoriti: 'Bog je skroz na skroz nepravedan. Pripremio je nebo za takve laskave robove poput vas, a ostatak je čovječanstva bacio u pakao. Pa ipak vi Ga nazivate – Ljubav!' Anđeli su odgovorili: 'Bog je zasigurno Ljubav (1 Ivanova 4:7, 16). On je stvorio ljude tako da bi mogli zauvijek živjeti u sretnom zajedništvu sa Njime, no ljudi su, svojom vlastitom tvrdoglavošću/svojeoglavošću, i zloupotrebom njihove slobodne volje, svoja lica okrenuli od Njega, i za sebe napravili pakao. Bog niti nekog baca u pakao, niti će On to ikada učiniti, nego sam čovjek, time što se zapleo u grijeh, stvara pakao za sebe. Bog nikad nije stvorio nikakav pakao.'

Upravo tada se sa visina začuo izuzetno mio glas jednog od viših anđela govoreći: 'Bog daje dopuštenje da se ovaj čovjek može dovesti u nebo.' Čovjek je gorljivo stupio naprijed popraćen sa dva anđela, no kada su došli do nebeskih vrata, i kad je vidio to sveto i svjetlom okupano mjesto te slavne i blažene stanovnike koji tamo borave, počeo se osjećati nelagodno. Anđeli su mu rekli: 'Vidi kako je ovo predivan svijet! Idi još malo naprijed, i pogledaj dragog Gospoda kako sjedi na Svom prijestolju.' On je pogledao s vrata, i onda se, kako mu je svjetlo Sunca Pravednosti razotkrilo nečistoću njegova grijehom uprljana života, započeo povlačiti u agoniji samo-preziranja (= u smislu, 'počeo se gaditi sam sebi', tj. 'sam je sebi izgledao odvratn'), i pobjegao je sa takvom žustrinom, da se nije zaustavio čak ni u posrednom stanju svijeta duhova, već je poput kamena proletio kroz njega, i sebe bacio naglavačke u bezdan bez dna.

Zatim se mogao čuti sladak i zanosan glas Gospoda govoreći: 'Gledajte, Moja draga djeco, ovdje nikome nije zabranjeno doći, niti je to itko ovom čovjeku zabranio, ili ga je itko zatražio otići. Bio je to njegov vlastiti nečisti život koji ga je prisilio pobjeći iz ovog svetog mjesta, jer, **'Ako se čovjek ne rodi ponovno on ne može vidjeti Kraljevstva Božjega'** (Ivan 3:3).'

DUH UBOJICE

Čovjeka, koji je nekoliko godina ranije ubio Kršćanskog propovjednika, je u đungli ugrizla zmija, i umro je. Kada je ušao u svijet duhova, ugledao je svugdje oko sebe dobre i loše duhove, i pošto je cjelokupni izgled njegove duše ukazivao kako je bio sin tame, zli duhovi su ga uskoro zaposjednuli, i povukli ga zajedno sa sobom prema tami. Jedan od svetaca je primjetio: 'Ubio je Božjeg čovjeka otrovom svojeg gnjeva, a sada je on sâm ubijen otrovom zmijske. Stara Zmija, vrug, je posredstvom ovog čovjeka ubio nevinog čovjeka. Sada je, posredstvom druge zmijske, koja je njemu nalik, ubio ovog čovjeka, jer on je bio 'ubojica od početka' (Ivan 8:44).'

I DUH UBIJENOG ČOVJEKA

Kako je bio odnešen, jedan među dobrim duhovima, koji mu je došao pomoći, reče mu: 'Oprostio sam ti svim svojim srcem. Mogu li sada nešto napraviti za tebe?' Ubojica ga je smjesta prepoznao kao čovjeka kojeg je nekoliko godina ranije ubio. Posramljen i jako prestrašen pao je ničice pred njim, a zli su duhovi istog časa započeli naglas prosvjedovati, ali anđeli koji su stajali nešto dalje su ih prekorili i utišali. Onda je ubojica rekao čovjeku kojeg je ubio: 'Kako bi samo želio da sam, u svijetu, mogao vidjeti nesebičan život pun ljubavi kojeg (ili 'kako to') sada vidim! Žalim što kroz svoju sljepoću, i zbog toga što je tvoje tijelo zaklanjalo tvoj stvarni duhovni život, nisam mogao vidjeti unutarnju ljepotu tvog života. Također, ubivši te lišio sam mnoge blagoslova i dobrobiti koje bi im ti bio dao. Sada sam zauvijek grešnik u Božjim očima, i potpuno zaslužujem svoju kaznu. Ne znam što mogu učiniti osim sakriti se(be) u neku mračnu pećinu, pošto ne mogu podnijeti ovo svjetlo. Na njemu, ne samo da me moje vlastito srce čini bijednim, već svi mogu vidjeti svaku pojedinost mojeg grešnog života.' Na ovo je čovjek koji je bio ubijen odgovorio: 'Ti se trebaš iskreno pokajati, i okrenuti ka Bogu, jer ako to napraviš postoji nada da će te Jaganjac Božji oprati u Njegovoj vlastitoj krvi, i dati ti novi život da možeš živjeti sa nama na nebu, i biti spašen od paklenih muka.'

Ubojica je na to odgovorio: 'Meni nema potrebe priznati moje grijehe budući su razotkriveni pred svima (ili 'svi ih mogu vidjeti'). U svijetu sam ih mogao sakriti, ali ne ovdje. Želim živjeti u nebu sa svecima poput tebe, ali kad ne mogu podnijeti mutno svjetlo u svijetu duhova koje razotkriva kakve je prirode čovjekov karakter (i koji su njegovi

motivi), onda kakvo će biti moje stanje na ispitivačkom (searching) sjaju i slavi tog svjetlom ispunjenog mjesta? Moja najveća zapreka je da je, zbog mojih grijeha, moja savjest tako otupjela i otvrdnula da moja narav neće naginjati ka (= u smislu, 'nije ni najmanje sklona') Bogu i pokajanju. Izgleda kako u meni nije preostalo snage za pokajanje. Sada nije preostalo ništa drugo nego da zauvijek budem otjeran odavde. Teško meni zbog mogeg nesretnog stanja!' Rekavši ovo, sav prestrašen, pao je na pod, a njegovi su ga drugovi zli duhovi odvucli u tamu. Onda je jedan od anđela rekao: 'Vidi! Nema potrebe da itko proglašuje osudu ili prokletstvo. Sam od sebe, život ikojeg grešnika ga osuđuje i proglašava krivim. Nema potrebe to mu reći, ili pozvati svjedoke protiv njega. Do izvjesne mjere, kazna u srcu svakog grešnika započinje još dok je u svijetu, ali ovdje oni osjećaju njezin potpuni učinak. I Bog je ovdje tako postavio stvari da se kože i ovce, to jest, grešnici i pravednici, sami razdvajaju (Matej 25:31-46).

Bog je stvorio čovjeka da bi živio u svjetlu, na kojem su njegovo Duhovno zdravlje i radost učinjeni trajnima zauvijek. Prema tome, ni jedan čovjek ne može biti sretan u paklenoj tami, niti on, poradi njegovog grijehom izopačenog života, može biti sretan na svjetlu. Zato, gdje god grešnik išao on će sebe naći u paklu. Kako li je ovome suprotno stanje pravednika koji je, oslobođen od grijeha, svugdje u nebu!

DUH LAŽLJIVCA

U svijetu je bio čovjek koji je toliko bio ovisan o laganju da mu je to postala druga priroda. Kada je umro i ušao u svijet duhova, pokušao je lagati kao i obično, ali je bio uvelike posramljen pošto bi, čak prije nego je mogao govoriti, sve njegove misli bile poznate (u smislu, 'razotkrivene') svima. Tamo nitko ne može biti licemjer, jer misao ni jednog srca ne može ostati skrivena. Duša kako napušta tijelo nosi u sebi otisak/žig svih njezinih grijeha, i sami njezini udovi postaju svjedoci protiv nje. Ništa ne može obrisati tu mrlju grijeha osim Kristove krvi. Kada se ovaj čovjek nalazio u svijetu on je redovno pokušavao izobličiti što je pravo/pravedno o ono što je pogrešno/nepavedno, ali, nakon njegove tjelesne smrti je naučio kako tamo nema, i nikad ne može biti, mogućnosti iskrivljavanja istine u neistinu. Onaj koji laže ne nanosi štetu nikome, i ne zavarava nikoga, osim sebe samoga, tako da je taj čovjek svojim laganjem ubio unutarnju percepciju istine (= ova situacija krasno razotkriva duhovni smisao

riječi ‘**oko za oko...**’, koji je slijedeći, ‘onaj koji drugome maže oči sa neistinom, na kraju toliko premaže svoje oči da više sam ne vidi nikakvu istinu!’ (Izlazak 21:24), koju je jednom posjedovao. Gledao sam ga dok je, potpuno zapleten u svoju vlastitu obmanu, okretao svoje lice od svjetla (koje je pritjecalo) odgore, i žurno se spuštao duboko dolje u tamu, gdje nitko ne može vidjeti njegovu prljavu ljubav spram laganja, osim onih duhova koji su bili iste prirode kao i on sam (Ivan 3:19-21).

Jer Istina je uvijek Istina, i ona jedina je ovom čovjeku dala presudu njegove dvoličnosti, i osudila ga kao lažljivca.

DUH PRELJUBNIKA

Vidio sam preljubnika, koji je nedavno pristigao u svijet duhova. Njegov je jezik bio isplažen kao u čovjeka kojeg je umorila žeđ, nosnice su mu bile rastegnute, a on je mlatarao svojim rukama oko sebe kao da je u njemu gorjela neka vrsta vatre. Izgled mu je bio toliko opak i odvratan da sam se gnušao (i po)gledati ga. Sve ono što je pratilo luksuz i senzualnost je bilo ostavljeno iza u svijetu, a on je sada, poput bijesnog psa, goropadno trčao uokolo, povikujući: ‘Proklet bio ovaj život! Ovdje nema smrti da dokonča sav ovaj bol. I duh ovdje ne može umrijeti; inače, opet bi izvršio samoubojstvo, kao što sam koristeći pištolj napravio u svijetu kako bi tamo izbjegao moje nevolje. Ali ovaj je bol daleko veći od boli u svijetu. Što da radim?!’ Rekavši to pojurio je prema tami, gdje su bili mnogi drugi duhovi sličnog uma, i tamo je nestao.

Jedan od svetaca je rekao: ‘Ne samo da je zlo djelo grijeh, već su zla misao, i zao pogled također grijeh (Matej 5:27-30). Ovaj grijeh nije ograničen jedino na ophođenje sa tuđim ženama, već su pretjeranost i animalizam u odnosu sa vlastitom ženom također grijeh. Čovjek i njegova žena su uistinu zajedno sjedinjeni ne poradi senzualizma (u smislu, ‘zbog tjelesnog naslađivanja = uživanja u seksu’) već poradi međusobnog pomaganja i podrške, da bi sa svojom djecom mogli provesti svoje živote u službi čovječanstvu i Bogu na slavu.

No onaj koji se udalji od ovog cilja u životu (u smislu, ‘koji ga zanemari’), kriv je zbog grijeha preljubništva.’

DUŠA LUPEŽA

Lupež je umro i ušao u svijet duhova. Najprije ga nije zanimalo niti njegovo stanje, niti ono duhova oko njega, nego je, kao što je bio njegov običaj, smjesta započeo uzimati vrijednosti koje su se tamo nalazile. No bio je zaprepašten time što je izgledalo da su mu se u duhovnom svijetu same stvari obraćale i optuživale ga poradi njegovog nedostojnog djelovanja. Njegova je priroda bila toliko izopačena da niti je znao pravu primjenu tih stvari niti je bio sposoban koristiti ih na pravilan način. U svijetu, njegove su strasti bile tako neobuzdane da bi, poradi najbeznačajnijeg razloga, on, u svom bijesu, bio ubio ili ranio svakoga tko ga je uvrijedio. Sada se u svijetu duhova započeo ponašati na isti način. Okrenuo se ka duhovima, koji su došli da bi ga podučili, kao da će ih rastrgati na komadiće, kao što bi bijesan pas napravio čak i u prisustvu svoga gospodara. Na to je jedan od anđela rekao: 'Ako se duhovi ovakve vrste ne bi držali dolje u tami ili jami bez dna, onda bi oni prouzročili ogromnu štetu gdje god bi pošli. Savjest ovog čovjeka je tako mrtva, da čak nakon što je dosegao svijet duhova, on ne uspijeva spoznati da je, ubojstvima i krađama u svijetu, uništio/proćerdao svoju vlastitu duhovnu pronicljivost (ili 'sposobnost razlučivanja') i život. Ubio je i uništavao druge, ali u stvarnosti, on je uništio sebe. Bog jedini zna da li će ovaj čovjek, i oni koji su poput njega, ostati u mukama vjekovima ili zauvijek.'

Nakon ovog, za tu dužnost određeni anđeli su ga uzeli, i zatvorili dolje u tamu iz koje mu nije bilo dozvoljeno izaći van. Stanje zlikovaca na tom mjestu je tako užasno, i tako neizrecivo okrutno je ovo mučenje, da oni koji su ih vidjeli drhte od samog pogleda na to. Poradi ograničenosti našeg zemaljskog govora, mi možemo jedino reći ovo, da gdje god se nalazi duša grešnika, uvijek i na sve načine, nema ničeg drugog osim boli koja ne prestaje ni na trenutak. Jedna vrsta mračne vatre vječno gori i muči ove duše, ali niti ih vatra sasvim proždire, niti se sama gasi. Duh koji je gledao što se upravo dogodilo je rekao: 'Tko zna nije li ovo naposljetku pročišćavajući plamen?' (1 Korinćanima 3:15) U mračnom dijelu svijeta duhova, koji se naziva Pakao, ima mnogo stupnjeva i nivoa, a onaj pojedinačni u kojem bilo koji duh živi u patnji je zavisao o količini i karakteru njegovih grijeha. U stvari Bog ih je svih napravio na Svoju vlastitu sliku (Postanak 1:26, 27; Kološanima 1:15), no oni su pak zbog svoje povezanosti sa grijehom izobličili ovu sliku, i napravili ju ružnom i strašnom. Oni doista imaju jednu vrstu duhovnog tijela, ali ono je izuzetno odvratno i strašno, i ako nisu obnovljeni pomoću

istinskog pokajanja, i milošću Božjom (dok su na Zemlji), onda u tom strašnom obliku oni moraju ostati u mukama zauvijek.

STANJE PRAVEDNIH I NJIHOV SLAVAN KRAJ

Nebo, ili Kraljevstvo Božje, započinje u životima svih istinskih vjernika u ovom svijetu. Njihova su srca uvijek ispunjena mirom i radošću, bez obzira kakva sve progonstva i nevolje možebiti moraju (pre)trpjeti; jer Bog, Koji je izvor sveg života i mira, boravi u njima. Smrt za njih nije smrt/umiranje, već vrata pomoću kojih zauvijek ulaze u njihov vječni dom. Ili, možemo reći da iako su oni već bili ponovno rođeni u njihovo vječno kraljevstvo, ipak kada napuste tijelo, to za njih nije dan smrti/umiranja, već njihov dan rođenja u duhovnom svijetu, i za njih je to vrijeme vrlo velike radosti kao što će događaji koji slijede razjasniti.

PRAVEDNIKOVA SMRT

Anđeo mi je ispričao na koji je način istinski Kršćanin, koji je trideset godina najiskrenije služio svojeg Učitelja, ležao na samrti. Nekoliko minuta prije nego je umro Bog je otvorio njegove duhovne oči tako da bi, čak prije napuštanja tijela, mogao vidjeti duhovni svijet te onima koji su oko njega reći što je vidio. On je vidio kako mu je nebo bilo otvoreno, i skupina anđela i svetaca mu je dolazila u susret, a na vratima, Spasitelj je sa široko raširenim rukama čekao da bi ga primio. Kako mu se sve to ukazalo on je tako radosno uzviknuo da su oni oko njegova kreveta bili preneraženi. 'Kolika li je samo moja radost,' uzviknuo je, 'tako dugo sam čekao da mogu vidjeti Gospoda, i otići k Njemu. O prijatelji! Pogledajte Njegovo lice svo obasjano ljubavlju, i vidite to društvo anđela koji su došli po mene. Kakva li veličanstvena mjesta! Prijatelji, ja odlazim svome istinskom domu, ne tugujte zbog moga odlaska, već se radujte!' Jedan od onih koji su bili pored njegove postelje tiho reče: 'Skrenuo je umom.' On je čuo taj tih glas i reče: 'Ne, nije. Sasvim sam pri svijesti. Želio bi da možete vidjeti ovaj predivan pogled. Žao mi je što je sakriven od vaših očiju. Doviđenja, srest ćemo se ponovno u drugom svijetu.' Rekaвши to zatvorio je svoje oči, i rekao: 'Gospode, svoju dušu predajem u Tvoje ruke', i tako je zaspao.

PRUŽANJE UTJEHE NJEGOVIM VOLJENIMA

Čim je njegova duša napustila njegovo tijelo anđeli su ga uzeli u njihove ruke, i zaputili su se ka nebu, no on ih je zatražio da to odgode nekoliko minuta. Pogledao je svoje beživotno tijelo, i na svoje prijatelje, te je rekao anđelima: 'Nisam znao da duh nakon što napusti tijelo može vidjeti svoje vlastito tijelo i svoje prijatelje. Želio bi da me moji prijatelji mogu vidjeti, baš kao što ja njih mogu vidjeti, onda me oni nikad ne bi smatrali mrtvim, niti bi tugovali za mnom kao što to sada čine.' Onda je ispitao svoje duhovno tijelo i otkrio kako je prekrasno lagano i profinjeno, i potpuno drugačije od njegovog teškog/grubog materijalnog tijela. Zatim je počeo priječiti/kočiti svoju ženu i djecu koji su jecali i ljubili njegovo mrtvo tijelo. Ispružio je svoje profinjene duhovne ruke, i započeo im objašnjavati, i sa velikom ljubavlju ih odgurivati od njega, ali oni ga nisu mogli niti vidjeti, niti čuti njegov glas, i, kako je pokušavao odmaknuti svoju djecu od njegova tijela, izgledalo je kao da njegove ruke prolaze kroz njihova tijela, kao da su bila zrak, ali oni nisu osjećali apsolutno ništa. Onda je jedan od anđela rekao: 'Dođi, dozvoli da te odvedemo u tvoj vječni dom. Ne budi tužan zbog njih. Gospod Osobno, i mi također, ćemo ih utješiti. Ovo razdvajanje traje samo nekoliko dana.'

Onda se u društvu anđela zaputio ka nebu. I bili su odmakli tek malo kada ih je susrela druga skupina anđela sa povicima 'Dobrodošli.' Mnogi prijatelji i voljeni, koji su umrli prije njega, su ga također susreli, i vidjevši ih, njegova je radost bila još više povećana. Približivši se nebeskim kapijama, vidio je anđele i svece koji su stajali u tišini na svakoj strani. Ušao je i u hodniku ga je susreo Krist. Istog časa je pao pred Njegove noge u obožavanju, ali Gospod ga je podigao, zagrlio, i rekao: '**Vrlo dobro učinjeno, slugo dobri i vjerni, uđi u radost Gospoda(ra) svoga (Matej 25:21).**' Na to je čovjekova radost bila neopisiva. Iz njegovih su očiju počele teći suze radosti, Gospod ih je u velikoj ljubavi obrisao, a anđelima je rekao: 'Odvedite ga do te najveličanstvenije palače koja je, još od početka, bila pripremljena za njega.' Sad je duh ovog Božjeg čovjeka i dalje imao zemaljsku ideju, kako će okretanjem leđa Gospodu, dok bude odlazio sa anđelima, uvrijediti Gospoda. Oklijevao je to učiniti, ali, kada je konačno okrenuo lice prema palači, bio je zaprepašten otkriti kako gdje god bi pogledao može vidjeti Gospoda. **Jer Krist je prisutan na svakom mjestu, i anđeli i sveci ga svugdje mogu vidjeti.**

Kao dodatak ovome u svezi Gospoda, bio je oduševljen vidjeti kako su sa svake strane bila okruženja koja su ga ispunjavala sa radošću, i da se oni koji su nižeg ranga susreću bez zavisti sa onima koji su višeg, a da oni čija je pozicija više uzvišena sebe smatraju sretnima što su sposobni služiti njihovoj braći na nižim pozicijama jer ovo je Kraljevstvo Božje, i ljubavi (= u kojem vlada ljubav).

U svakom dijelu neba, nalaze se veličanstveni vrtovi, koji cijelo vrijeme proizvode svaku vrstu slatkog i sočnog voća, i svaku vrstu slatkog i mirisnog cvijeća koje nikad ne vene. U njima stvorenja svake vrste neprestano slave Boga. Ptice, predivnih boja, pjevaju njihove slatke hvalospjeve, a anđeli i sveci tako slatko pjevaju da se prilikom slušanja njihovih pjesama doživljava prekrasan osjećaj ushićenja. Gdje god čovjek može pogledati nema ničeg drugog nego scene neograničene radosti.

To je u svoj istini Raj kojeg je Bog pripremio onima koji Ga ljube, gdje nema sjenki smrti, niti zablude, niti grijeha, niti patnje, već jedino trajan mir i radost (Otkrovenje 21:3, 4).

NEBESKE PALAČE

Zatim sam ugledao Božjeg čovjeka kako sa velike udaljenosti ispituje palaču koja mu je određena. Kada je ovaj čovjek, u društvu sa anđelima, pristigao do vrata određene mu palače, ugledao je zapisano na njoj u blistavim slovima riječ 'Dobrodošao', a iz samih je slova 'Dobrodošao, Dobrodošao' bilo opet i iznova ponavljano na zvučan način. Kad je ušao u svoj dom, na njegovo veliko iznenađenje je tamo pred sobom pronašao Gospoda. Na ovo je njegova radost bila veća nego je možemo opisati, i povikao je: 'Napustio sam Prisustvo Gospodnje i došao ovdje na Njegovu zapovijed, ali otkrio sam kako je Gospod Osobno ovdje da bi boravio sa mnom.' U palači je bilo svega što je njegova mašta mogla zamisliti, i svatko je bio spreman služiti ga. U obližnjim kućama, sveci i istomišljenici su živjeli u sretnom bratstvu/zajednici. Jer ova nebeska kuća je kraljevstvo, koje je bilo pripremljeno za svece od postanka svijeta (Matej 25:34), i to je slavna budućnost koja čeka svakog istinskog Kristovog sljedbenika.

OHOLI SVEĆENIK I PONIZNI RADNIK

Svećenik koji je na sebe gledao kao na izuzetno učenog i religioznog čovjeka je umro u podmakloj starosti. I bez sumnje, on je bio dobar čovjek. Kada su anđeli došli da bi ga odveli do mjesta koje mu je bilo određeno od strane Gospoda u svijetu duhova, doveli su ga u posredno stanje, gdje su ga ostavili sa mnogim drugim duhovima, kasnije pristiglima, na odgovornost onim anđelima koji su određeni za podučavanje dobrih duša, dok su se oni sami vratili nazad da bi uveli unutra drugog dobrog duha. U tom posrednom nebu, postoje jedan iznad drugog stupnjevi i stupnjevi sve do najviših nebesa, a stupanj u kojem je duša prihvaćena poradi podučavanja, je određen stvarnom dobrotom čovjekova života na Zemlji.

Kada su se anđeli, koji su ovog svećenika postavili na ovaj stupanj, vratili nazad vodeći drugu dušu, po koju su bili otišli, oni su nju, na njihovom putu prema višoj razini, doveli iznad stupnja u kojem je bio svećenik. Vidjevši to svećenik je glasno protestirajući povikao: 'Koje pravo imate ostaviti me na pola puta do te veličanstvene zemlje, dok ovog drugog čovjeka vodite pravo gore tik do nje? Ja niti u svetosti, niti u išemu drugome, nisam manji od tog čovjeka, ili od vas samih.' Anđeli su odgovorili: 'Ovdje nema tako nečeg poput velikog ili malog, ili višeg ili manjeg, već je čovjek postavljen na kojigod stupanj je zaslužio svojim životom i vjerom. Ti još nisi potpuno spreman za taj gornji stupanj, zato ćeš morati ostati ovdje jedno određeno vrijeme, i naučiti neke od stvari koje su naši su-radnici određeni podučavati. Onda, kada nam Gospod zapovjedi, mi ćemo te, sa velikim zadovoljstvom, povesti sa nama do te više sfere.' On reče: 'Podučavao sam ljude cijelog svog života kojim putem doći do neba. Što još više moram naučiti? Znam sve o tome.'

Zatim su anđeli podučitelji rekli: 'Oni sada moraju ići gore, ne možemo ih zadržati, no odgovorit ćemo na tvoje pitanje. Prijatelju, nemoj se uvrijediti ako govorimo otvoreno, jer to je za tvoje dobro. Ti misliš kako si ovdje sam, ali Gospod je također ovdje iako Ga ne možeš vidjeti. Oholost koju si prikazao kada si rekao, "Ja znam sve o tome" te sprječava ugledati Ga, i popeti se naviše. Poniznost je lijek za tu oholost. Prakticiraj ju i tvoja će ti želja biti odobrena.' Nakon toga, jedan od anđela mu je rekao: 'Čovjek koji je upravo bio promaknut iznad tebe, nije bio učen ili slavan čovjek. Nisi ga promotrio vrlo pažljivo. On je bio član tvoje duhovne zajednice. Ljudi su ga jedva

poznavali, pošto je bio najobičniji radni čovjek, i imao je vrlo malo odmora od svog posla. Ali u njegovoj radionici, mnogi su ga znali kao vrijednog i poštenog radnika. Svi koji su došli u kontakt sa njime su prepoznali njegov Kršćanski karakter. U ratu, bio je pozvan služiti u Francuskoj. Tamo je, jednog dana, dok je pomagao ranjenom suborcu, bio pogođen metkom i ubijen. Iako je njegova smrt bila iznenadna, on je na nju bio spreman, tako da nije morao ostati u ovom posrednom stanju onoliko dugo koliko ćeš to ti morati. Njegovo promaknuće zavisi, ne o pristranosti, nego o njegovoj duhovnoj vrijednosti. Njegov život molitve i poniznosti, dok je bio u svijetu, ga je u velikoj mjeri pripremio za duhovni svijet. On se sada veseli zato što je dosegao određeno mu mjesto, i zahvaljuje i hvali Gospoda, Koji ga je, u Njegovoj milosti, spasio, i dao mu vječni život.'

NEBESKI ŽIVOT

U nebu nitko nikad ne može biti licemjer, jer svi mogu vidjeti živote drugih kakvi oni doista jesu. Sve-razotkrivanjuće svjetlo koje (pri)t(j)eče iz Krista u slavi tjera opake da se u njihovom grizodušju pokušaju sakriti (**Otkrovenje 6:16**), ali ispunjava pravednike sa najdubljom radošću što se nalaze u Očevom kraljevstvu svjetla. Tamo je njihova dobrota očevidna svima, i zavijek se sve više i više povećava, budući tamo nema ničeg što može ometati njihov razvoj, i sve što ih može podupirati je tamo da bi im pomoglo. Stupnjevi dobrote koje je dosegla duša pravednog čovjeka se poznaju po sjaju kojim cijela njegova pojava zrači; pošto karakter i narav sebe ukazuju u obliku različitih jarkih dugi-nalik boja velike sjajnosti. U nebu nema ljubomore. Svi se raduju vidjeti duhovno uzdignuće i slavu drugih, i, bez ikakvog sebičnog motiva, uvijek pokušavaju uistinu služiti jedni druge. Svi nebrojeni darovi i blaženstva neba su na korištenje svima. Nitko nikada iz sebičnosti ne razmišlja išta zadržati za sebe, i tamo ima dovoljno svega za svih. Bog, Koji je Ljubav, se u osobi Isusa može vidjeti kako sjedi na prijestolju u najvišem nebu. Može se vidjeti kako od Njega, Koji je 'Sunce Pravednosti', i 'Svjetlo Svijeta', iscjeliteljske i životo-dajne zrake i valovi svjetla i ljubavi struje kroz svakog sveca i anđela donoseći svemu što dodirnu okrijepljujuću i oživljujuću snagu. U nebu nema ni istoka ni zapada, niti sjevera niti juga, već se za svaku pojedinačnu dušu ili anđela, Kristovo prijestolje nalazi u centru svih stvari.

Tamo se također može pronaći svaka vrsta slatkog i sočnog cvijeća i voća, i mnoge vrste duhovne hrane. I dok ih se jede doživljeni su izvrstan ukus i zadovoljstvo ali nakon što su apsorbirani, iz tjelesnih pora izbija profinjen miris, kojim je sav zrak uokolo neparfumiran.

Ukratko, volja i žudnje svih stanovnika neba su ispunjeni u Bogu, budući je u svakom životu Božja volja usavršena, tako u svim uvjetima, i u svakoj zoni neba, svatko ima stalno iskustvo predivne radosti i blaženstva.

CILJ I SVRHA STVARANJA

Prije nekoliko mjeseci sam u samoći ležao u svojoj sobi akutno bolestan poradi čira u oku. Bol je bio tako veliki da nisam mogao raditi ništa drugo, tako da sam proveo vrijeme u molitvi i zauzimanju za druge. Jednog dana dok sam na taj način bio angažiran tek nekoliko minuta, preda mnom se otvorio duhovni svijet, i našao sam se okružen sa mnoštvom anđela. Istog časa sam zaboravio svoju bol, jer cijela je moja pažnja bila koncentrirana na njih. Ispod sam napomenuo nekoliko drugih tema o kojima smo zajedno razgovarali.

IMENA U NEBU

Zapitao sam ih: 'Možete li mi reći vaša imena?' Jedan od anđela je odgovorio: 'Svakome od nas je bilo dano novo ime, kojeg nitko ne zna osim Gospoda i onog koji ga je primio (Otkrovenje 2:17). Svaki od nas ovdje je služio Gospoda u različitim zemljama i različitim dobima, i nema potrebe da itko zna naša imena. Niti ima ikakve potrebe da kažemo koja su bila naša prijašnja zemaljska imena. Moglo bi biti zanimljivo znati ih, ali koja bi od toga bila korist? I stoga mi ne želimo da ljudi znaju naša imena, da nas ne bi zamišljali velikima te ukazivali čast nama, umjesto Gospodu, Koji nas je tako volio da nas je podigao iz našeg palog stanja, i doveo nas u naš vječni dom, gdje ćemo zauvijek pjevati hvalospjeve u Njegovom blagonaklonom društvu – I to je svrha za koju nas je stvorio.'

VIĐENJE BOGA

Ponovno sam zapitao: 'Da li anđeli i sveci koji žive u najvišim nebeskim sferama, uvijek gledaju u lice Božje? I, ako Ga vide, u kojem (ob)liku i stanju se On pojavljuje?' Jedan od svetaca je rekao: 'Kao što je more puno vode, tako je cijeli svemir ispunjen sa Bogom, i svaki stanovnik neba osjeća Njegovo Prisustvo oko sebe sa svih strana. Kada čovjek roni pod vodom, iznad i ispod i oko njega nema ničeg osim vode, tako se u nebu osjeća Božje Prisustvo. I baš kao što u moru žive nebrojena živa stvorenja, tako u Beskonačnom Biću Božjem žive Njegova stvorenja. Budući je On Beskonačan, Njegova djeca, koja su konačna, Ga mogu vidjeti jedino u liku Isusa. Kao što je Gospod Sam rekao, "**Tko je Mene vidio, vidio je Oca**" (Ivan 14:9). U ovom svijetu duhova, svačiji je duhovni napredak ono što određuje stupanj do kojeg je netko sposoban (upo)znati i osjetiti Boga; i Krist Svoj veličanstveni lik također otkriva svakome u skladu sa njegovim duhovnim prosvjetljenjem i kapacitetom. Ako bi se Krist prikazao u istom veličanstvenom svjetlu stanovnicima zamračenih nižih sfera duhovnog svijeta, onakav kakav se pojavljuje u višim sferama, onda oni to ne bi mogli izdržati. Zato On prilagođava slavu Svojeg očitovanja stanju napretka, i kapacitetu, svake duše.'

Zatim je drugi svetac dodao: 'Božje Prisustvo se doista može osjetiti i uživati ali se ne može izraziti riječima. Kao što se slatkoća slatkog uživa kušanjem, a ne pomoću najslikovitijeg načina opisa, tako svatko u nebu doživljava radost Božjeg Prisustva, i svatko u duhovnom svijetu zna da je njegov doživljaj Boga stvaran, i nema potrebe da mu itko pokuša pomoći tako što će ga verbalno opisati.'

UDALJENOSTI U NEBU

Zapitao sam: 'Koliko su međusobno udaljene različite nebeske sfere postojanja? Ako se čovjek ne može preseliti u druge sfere da li mu je dozvoljeno posjetiti ih?' Zatim je jedan od svetaca rekao: 'Svakoj duši je prebivalište određeno na onom nivou za kojeg ju je njezin duhovni razvoj kvalificirao, ali u kratkim periodima ona može posjetiti druge sfere. Kada oni koji su u višim sferama siđu dolje u niže, dana im je jedna vrsta duhovnog pokrivala/omotača, da slava njihove pojavnosti ne bude zbunjujuća stanovnicima nižih i mračnijih sfera. Tako kada netko iz niže sfere ide u višu, on također dobija jednu vrstu duhovnog

pokrivala/omotača da može biti u stanju nositi se sa svjetlom i veličanstvom tog mjesta.’

Na nebu nitko nikad ne osjeća/primjećuje udaljenost, jer čim netko formira želju otići na određeno mjesto on se(be) istog časa tamo (pro)nađe.

Udaljenosti su primjetne jedino u materijalnom svijetu. Ako netko želi vidjeti sveca u drugoj sferi, ili je sam tamo prenešen u trenutku (**u smislu, ‘čim je to promislio’ = ‘brzinom misli’**), ili se, istog časa, taj udaljeni svetac pojavi u njegovoj prisutnosti.

USAHNULO SMOKVINO STABLO (*Matej 21:18-20; Marko 11:12-14*)

Propitkivao sam se u njih: ‘Sve je stvoreno sa određenom svrhom, ali ponekad se pokazuje kako ta svrha nije ispunjena, na primjer, svrha je smokvina stabla bila proizvesti plod, ali, kada ju je Gospod našao neplodnu, On ju je usahnuo. Da li me možete prosvjetliti u svezi toga da li je njezina svrha bila ispunjena ili ne? Svetac je odgovorio: ‘Bez ikakve sumnje je njezina svrha bila ispunjena, i bila je ispunjena još potpunije. Gospodar Života daje život svakom stvorenju zbog određene specifične svrhe, ali ako ta svrha nije ispunjena, On ima moć uzeti nazad život kako bi ispunio neku višu svrhu. Mnoge su tisuće Božjih slugu žrtvovali njihove živote kako bi podučili ili duhovno nadahnuli druge. Žrtvujući svoj život za druge, oni su im pomogli, i tako ispunili uzvišeniju Božju svrhu. A ako je zakonito, i ako je za čovjeka, koji je iznad stabala smokava i svake druge stvorene stvari, najplemenitija služba žrtvovati svoj život za druge ljude (**Ivan 15:13**), onda kako može biti nepravedno ako jedno obično stablo dâ svoj život da bi podučilo i upozorilo narod koji živi u zabludi/grešci? Tako je Krist, kroz ovo stablo, dao Židovima kao i cijelom svijetu veliku lekciju, da će oni čiji su životi neplodni, i koji ne ispunjavaju svrhu za koju ih je Bog stvorio, sasvim usahnuti i propasti (**u smislu, ‘biti uništeni’**).

A povijesne činjenice nam pružaju obilje dokaza kako je licemjerni (svoje glav/zadrt) i sitničav (pun predrasuda/ograničen/uskogrudan) Židovski nacionalni život tih dana, zbog svoje neplodnosti, bio uvenuo

poput smokvina stabla. I na isti su način neplodni životi drugih, iako se na van mogu pričinjavati plodni, uzrokom prevare za ostale, te će biti prokleti i uništeni. Ako itko prigovori kako tada, kada je Gospod prokleo ovu smokvu, nije bila sezona voća te se smokve nisu trebale tražiti, onda on treba reflektirati na to kako za činjenje dobra nema utvrđene sezone, budući su sve sezone i vremena jednako određeni za dobra djela, i da on sam treba svoj život učiniti plodnim i tako ispuniti svrhu za koju je bio stvoren.'

DA LI JE ČOVJEK SLOBODAN ČINILAC (AGENT)?

Ponovno sam zapitao, 'Zar ne bi bilo puno bolje da je Bog stvorio čovjeka i cijelo stvaranje savršenima, jer onda čovjek ne bi mogao niti počinuti grijeh, niti bi poradi grijeha bilo toliko puno tuge i patnje u svijetu; ali sada, u stvaranju koje je podložno/podvrgnuto ispraznosti (**Rimljanima 8:20**), mi moramo (pre)trpjeti svakojake patnje?'

Jedan anđeo koji je došao iz najviših nebeskih predjela, i koji je tamo zauzimao uzvišenu poziciju, je odgovorio: 'Bog nije napravio čovjeka poput mašine, koja bi radila automatski; niti je On fiksirao/utvrdio Njegovu sudbinu kao u slučaju zvijezda i planeta, da se ne mogu pomicati izvan njihova određenog kursa, već je napravio čovjeka na Svoju sliku i priliku, slobodnog činioca/agenta, koji posjeduje razumijevanje, odlučnost, i sposobnost nezavisnog djelovanja, otud je on nadmoćan svim drugim stvorenim stvarima. Da čovjek nije bio stvoren kao slobodan činilac on ne bi bio u stanju uživati Božje Prisustvo, niti nebeske radosti, jer on bi tada bio samo mašina, koja se pokreće bez znanja i osjećaja, ili poput zvijezda koje se ne znajući gibaju kroz beskonačan prostor. Ali čovjek je, budući je slobodan činilac, po uređenju svoje prirode, protivan ovoj vrsti bezdušnog savršenstva – i savršenstvo ove vrste bi u stvari bilo nesavršenstvo – jer takav čovjek bi bio samo rob čije ga samo savršenstvo prisiljava na određena djel(ov)a(nja), pri vršenju kojih on ne bi uživao, pošto nije imao vlastitog izbora. Za njega ne bi bilo razlike između Boga i kamena.'

Čovjek je, i sa njime svo stvaranje, bio podvrgnut ispraznosti ali ne zauvijek. Svojom neposlušnošću je čovjek na sebe, kao i na sva druga stvorenja, navukao sve bolesti i patnje ovog stanja ispraznosti. I jedino u ovom stanju duhovne borbe se njegove sile/sposobnosti mogu

potpuno razviti, i jedino u ovoj borbi on može naučiti lekciju koja je nužna za njegovo savršenstvo. Prema tome, kada čovjek napokon dosegne stanje nebeskog savršenstva, on će zahvaliti Bogu za patnju i borbu u sadašnjem svijetu, jer onda će potpuno razumjeti da sve stvari zajedno doprinose dobru onih koji ljube Boga (Rimljanima 8:28).

OČITOVANJE BOŽJE LJUBAVI

Zatim je drugi od svetaca rekao: ‘Svi stanovnici neba znaju kako je Bog Ljubav, ali od vječnosti je bilo skriveno da je Njegova ljubav tako prekrasna da će On postati čovjek kako bi spasio grešnike, i da će poradi njihova (o)čišćenja umrijeti na Križu. On je trpio na taj način da bi mogao spasiti ljude, kao i svo stvaranje, koje je podložno/izvrgnuto ispraznosti. Tako je Bog, postavši čovjek, ukazao Svojoj djeci Njegovo srce, ali da su bilo koja druga sredstva bila upotrijebljena Njegova bi beskonačna ljubav zauvijek ostala skrivena. “Sad cijelo stvaranje gorljivo iščekuje očitovanje sinova Božjih, kada će oni ponovno biti obnovljeni i proslavljeni. Ali, trenutno, oni kao i cijelo stvaranje i dalje jecaju u porođajnim bolovima dok se ovo novo stvaranje ne pojavi. A također i oni koji su bili ponovno rođeni uzdišu u sebi, čekajući na iskupljenje tijela”; i dolazi vrijeme kada će cijelo stvaranje, budući je poslušno Bogu u svim stvarima, biti zauvijek oslobođeno od izopačenosti, i od ove ispraznosti. Onda će ono ostati vječno sretno u Bogu, i u sebi će ispuniti svrhu za koju je bilo stvoreno. Onda će Bog biti sve u svemu (Rimljanima 8:18-23).’

Anđeli su sa mnom također razgovarali o mnogim drugim stvarima, no njih je nemoguće zabilježiti, jer, ne samo da na svijetu nema jezika, niti usporedbe, putem kojih bi mogao izraziti značenje tih vrlo dubokih duhovnih istina, već oni također nisu htjeli da to ni pokušam, budući ih nitko bez duhovnog iskustva ne može razumjeti, tako da u tom slučaju, postoji bojazan da bi, umjesto da budu od pomoći, one za mnoge postale razlog nesporazuma i zablude. Ja sam, prema tome, zapisao samo nekoliko najjednostavnijih stvari o kojima se raspravljalo, u nadi da će iz njih mnogi izvući smjernice i upozorenje, poduku i utjehu. Također, da nije daleko vrijeme kada će moji čitatelji prijeći u duhovan svijet, i vidjeti ove stvari njihovim vlastitim očima. Ali prije nego zauvijek napustimo ovaj svijet, da bi otišli u naš vječni dom, mi moramo potpomognuti Božjom milošću, i u Duhu molitve, vjerno

obavljati rad koji nam je povjeren. Time ćemo ispuniti svrhu naših života, i bez ikakve sramote ili žaljenja ući u vječnu radost Kraljevstva našeg Oca Nebeskog.

Kraj

Preveo Lorens N.

www.akademijavjecnogproljeća.org